

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐτος ἐννενηντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι 'μπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ ΡΩΜΙΟΣ τὴν ἐβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔγω ἐκπνέω — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δεχώμαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.
καὶ τῶν Ἀθηναίων τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νόμιμα κι' ἐντροπήν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — **ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.**

γὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — **δίκαια φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.**
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῇς — ἔγινες συνδρομητὴς,
κι' ὅποιοι τὸν περὶ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάῃ μαῦρο εἶδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Τετάρτη κι' εἰκοστὴ τοῦ Ὀκτωβρίου
καὶ κάθοδος τοῦ Λόου τοῦ ἀγρίου.

Τέσσερα καὶ τετρακόσα
κι' εἶναι χεῖμαρρος ἡ γλῶσσα.

Ὁ Ἀγγλος Λόου ὁ πολὺς
κι' ὁ φαμφαρῶνος Φασουλῆς.

Ὁ Λόου, μὰ τί τζέντλεμαν, τί κάμνετε; καλὰ;
πῶς εἴθε ὅσ' ὑγίαν σας; πῶς εἴθε ὅσ' ἀγαθὰ;
ἔμνηντ' αἰετὶ, μύστερ Λό, μὲ ἄλλους λόγους ἦτοι
ἐπὶ τῶν ἡμετέρων, καθὼς καταλαμβάνετε,
ἐπὶ τῶν ἡμετέρων χάνομε Παρασκευὴ καὶ Τρίτη
καὶ σῆς μ' ἐμὰς τὸν μπουσουλὰ καὶ τὸ τσερβέλο χάνετε.
Ὅσοι δὲ μὰτὲρ οὐδὲ γιού, ποῦ καθαρά θὰ 'πῇ
ἐπὶ τῶν ἡμετέρων, ὅσους Ρωμηοὺς νάλλῃτε, τσελεπῇ;
Ποῦ σιουμπίντ μοῦ φαίνεσθε, πολὺ κουτὸς τοῦτέστι,
ἐπὶ τῶν ἡμετέρων χρυσοῦ τὸ κράτος μας ὑπέστη,
ἐπὶ τῶν ἡμετέρων καὶ σῆς, συφοριασμένοι,
πῶς εἶναι ἰντενφέσιμπλ κόζ, ὑπόθεσις χαμένη,
ἐπὶ τῶν ἡμετέρων ἐπακριβῶς πᾶς τῶν δανείων ὄρος,
ἐπὶ τῶν ἡμετέρων τᾶς, ὑποῦ θὰ 'πῇ τοῦ κεφαλαίου φόρος,
ἐπὶ τῶν ἡμετέρων λέτε ντίθιντεντ, τοῦτέστι τὸ κουπόνι,
ἐπὶ τῶν ἡμετέρων ἔρχεται ὅσ' ὅν νου εὐθὺς μὰς πιάνουν πόνοι,
ἐπὶ τῶν ἡμετέρων καλὰ καθοῦμενα μὰς ἔρχεσθ' ἐδῶ πέρα
ἐπὶ τῶν ἡμετέρων καπνίζετε μ' ἐμὰς καθουρδιστὸν ἀέρα.
Ὁλραϊτ, μύστερ Φασουλῆ...

Βρὲ τί ὀλραϊτίτεις;
ἐπὶ τῶν ἡμετέρων πράγματα, ποῦ εἶναι νὰ σαςτίτεις.
Ὁ Λόου, μὰ τί τζέντλεμαν, μὲ ἄλλους λόγους ἦτοι
ἐπὶ τῶν ἡμετέρων δάνεια καθεὶς τάποκηρύττει,
ἐπὶ τῶν ἡμετέρων ἔχῃς δέκα κι' εἴκοσι περὶ αὐτῶν ἐνθέσεις
ἐπὶ τῶν ἡμετέρων κατὰ τὴν ἑκάστην ποτὲ δὲν θὰ 'μπορέσῃς,

καὶ τέλος τῆς ἀρίδης σου φαρδὺς πλατὺς θ' ἀπλώσῃς
καὶ θὰ τάφῃς σὺζυλὰ καὶ θὰ τὰ φασκελώσῃς.
Ὅσα κι' ἂν 'πῇ, βρὲ τζέντλεμαν, θὰ πᾶνε ὅσ' ἀγαθὰ...
ἐμεῖς, μωρέ, τὰ ξέρομε καλλίτερον ἀπὸ σῖνα.
Ἀπὸ ματαίαν ἐκθεσιν ποθὼ νὰ σᾶς γλυτώσω
καὶ ντόντ τράμπλ γιουαρσέιφ σομάτς, μὴν ἐνοχλήσῃς τόσο.
Κι' ἂν τὰ τεφτέρια μας καλὰ τὰ 'πῇ ὅσ' ἡμετέρα
ἐμεῖς θὰ τὰ βρωμε κακὰ σὰν τὴν κακὴ σου 'μέρα,
ἂν δὲ κακὰ τὰ βρῇς καὶ σὺ σὰν Ἀγγλος τσαναμπέτης
θάναι πολὺ χειρότερα παρ' ὅσον τὰ ἐκθέτεις.
Ἐκ τῆς Ἀγγλίας ἐφθασες ὡς ἱατρός, μωρέ...
γιού γὰρ ἐ μάλτιττιουντ, μωρέ, ὅσ' ἐμνέτεις, ἢ κι' ἄλλως
γνωρίζομε πῶς ἔρχεσαι μὲ πληθυσμὸν φαρμάκων,
ἀλλὰ θὰ 'δῃς ὀγρήγορα πῶς ἐγὼ ἢ πᾶσα λαϊκὴ.
Τὰ γιαιτρικά σου, τζέντλεμαν, ἐδῶ δὲν θὰ περάσῃς
κι' ἂν ἔχῃς τίποτα καὶ σὺ στερλινάις νὰ μοιράσῃς
τότε καλῶς μὰς ὠρισε, ἀλλοῖς γιαιτρικοῖς, τράβα,
κι' ἐμεῖς δὲν θὰ προκίνομε μὲ τὴν 'δική σου γλῶσσα.
Μὰς παραφορτωθήκατε καὶ σῆς οἱ Εὐρωπαῖοι.
ἀλλ' ὅμως τὸ Ρωμαϊτικὸν ἀνέμπτλ, βρὲ, τοῦ πέν,
ἦγουν δὲν εἶναι ἱκανὸν κουπόνι νὰ σᾶς δώσῃ
κι' ἂν τὸ νόμμά του προκίται νὰ κατακηρύττῃ.
Ἐγὼ δὲ, Λόου τζέντλεμαν, σὺ ἀπαντῶ συντόμως
πῶς δὲ γκρέτ λό ἐπικρατεῖ, ὁ μέγας ἦγουν νόμος
νὰ μὴν πληρώνωμε λεπτὸν σὲ καθεμιά μαγὰρ.

ὅταν τὰ χρέη πλημυροῦν καθὼς τὸν Νιαγάρρα.
Πόβερετ' ἵζ' νὸ κράϊμ, ἔρε κανάγια τοῦ διαβόλου,
ἡγουν ἡ φτώχεια ἔγκλημα δὲν λέγεται καθόλου,
κι' ἂν εἶναι κι' ἡ Ἑλλάς πτωχὴ καὶ μάννα, σ' τὸ κανόνε
τὸ κούτελό της κάτωσπρο πρὸς ὅλους σας σηκώνει
κι' ὡς Ἀμαζών καλλίζωνος 'στὰ τρώπια της γέρνει...
γὰ δόξα ὅση θέλετε, μὰ φτώχεια ὅσο πέρνει.
'Αμμ' τί θαρρεῖς τοῦ λόγου σου, σὶρ Λόου κασιδιάρη,
πῶς ἂν κανέναν δανειστής τσεντέζιμο δὲν πάρη
δὲν θὰ λεγώμεθα σὰν πρὶν οἱ τῶν Ἑλλήνων παῖδες
καὶ δὲν θὰ πίνουμε ποτὲ βαρεῖς γλυκοὺς καφφέδες;
'Αμμ' τί θαρρεῖς τοῦ λόγου σου, σὶρ Λόου-τενεκέ,
πῶς λησμονοῦνται τρώπια καὶ δόξ' Ἑλληνικὰ
ἂν κατὰ τύχην δὲν δοθῇ τὸ προσεχές κουπόνι
κι' ἂν εἰς τὸ μέλλον ζήσωμεν χωρὶς Ναπολέονι;
Καὶ τί θαρρεῖς τοῦ λόγου σου, σὶρ Λόου βλακοχάχα,
πῶς θὰ περάσουν κι' οἱ Ρωμηοὶ μὲ χρήματα μονάχα;
'Οχι, γκοντέμ... κι' ἂν ὁ λιμὸς θερίσῃ τ'άντερὰ μας
θὰ ζοῦμε μὲ τάρχαϊα μας καὶ μὲ τὰ μάρμαρά μας,
ὡς ὅτου μὲ τὰ μάρμαρα κι' ἐμεῖς νὰ μαρμαρώσωμε,
ὡς ὅτου μὲ τὴν δόξαν μας τὴν δόξαν σας σαρώσωμε.
'Οπίσω, μαῦροι δανεισταί, βαρδᾶτε παραπέρα
γὰ νὰ διαβαῖναι κι' ἡ Ἑλλάς, ἡ φίλη κανονιέρα.
Νά! δι' γκρέτ' ὄντ' μάν, δηλαδή ὁ μέγας Ἀγγλος γέρων,
ὁ Γλάδστων ὁ περιπυστος, ὁ τόσην φήμην χαίρων,
περὶ Ὀμήρου ὁμιλεῖ, περὶ Ὀμήρου γράφει,
κι' εἶναι γὰρ μὰς τὰ λόγια του ἀτίμητο χρυσάφι.
Αὐτὸς μ' ἐκείνα πρὸς χρυσὴν μὰς ὁδηγεῖ ὁδὸν
καὶ μία κόπρος μοναχὰ τῶν πάλαι Ἀτρειδῶν,
ὅσον καὶ ἂν ἡμαύρωσε τὴν λάμπιν της ὁ χρόνος,
ἀντισταθμίζει τὸν χρυσὸν τῆς γραίας Ἀλθιόνος.
Βλέπεις, σὶρ Λόου τζέντλεμαν, αὐτὴν τὴν καθβαλίνα,
ποῦ λάμπει κατακίτρινη σὰν Ἀγγλικὴ στερίλινα;
'Αν δὲν τὴν βλέπης ἀνοιξὲς καὶ τρίψῃ τὰ στραβά σου
κι' ἀποκαλύψῃ εὐλαβῶς κι' ἐμπρός σ' αὐτὴν βουδάσου.
Δὲν εἶναι ἄλλο τίποτα παρ' ἑνα δόξης μνημα
εἰς καθβαλίνας μέγεθος, εἰς καθβαλίνας σχῆμα.
Βλέπεις αὐτὸν τὸν ποταμόν, ποῦ λέγεται Οὐρίας,
ὅπου εἰς κοίτας κι' ἐκβολὰς χωρίζεται μυρία,
ὅπου σὰν Νείλος ξεχειλᾷ κι' εἰς ἐποχὴν γαλήνης
καὶ φωσφορίζ' ὑπὸ τὸ φῶς πλησιφαοὺς σελήνης;
Αὐτὸς λοιπὸν ὁ ποταμὸς, ποῦ τὸν γεραίρ' ἡ φήμη,
δὲν εἶναι ἄλλο τίποτα παρὰ ρευστὸ ἄσπρη.
Θέλω 'στῆς δόξης τ'ἄδουα κι' ἐγὼ νὰ σὰς εἰσάξω,
θέλω μὲ δόξα τῶν Ρωμηῶν ταυτιά σας νὰ λυσάξω,
γὰ ν' ἀποδείξω, τζέντλεμαν, εἰς ὅλους μιὰ γὰρ πάντα
πῶ εἶναι τούτη μοναχὰ ὁ πλοῦτός μας κι' ἡ ράντα,
κι' ὅσο κι' ἂν πέσ' ἡ πίστις μας κι' ἡ κάθε μας ἀξία
ἡ κούτρα μας θὰ κουτουλᾷ μετὰ τοῦ Γαλαξία.
Καὶ τί σὰς μέλει τάχατε, μωρὲ παληογρουσουζήδες,
ἂν δὲν θὰ σὰς πληρώσωμε, ἂν εἴμαστε μουφλούζήδες;
γιατί κι' ἐμὰς δὲν συγκινοῦν τὰ χάγια τὰ δικά σας
κι' οὐτ' ἐπεμβαίνομεν ποτὲ 'στὰ οἰκονομικά σας,
καὶ μὴτε Λόου Ἑλληνα σὰς στέλλομεν κανένα
νὰ 'δῇ γὰρ τὰ τεφτέρια σας ἂν εἶναι μπερδεμένα,
ἂν γὰρ κουπόνια σὰν κι' ἐμὰς τὸν νοῦ σας βασανίζετε
καὶ ἂν ἀκόμη ἔχετε λεπτὰ νὰ μὰς δανειζέτε;
Μὰς παραφορτωθήκατε ἀλήθεια, παληανθρώποι,
καὶ θέλει λούσιμο γερὸ ἡ φίλη μας Εὐρώπη.
'Ορίστε τώρα, μύστερ Λό, καλὰ νὰ μὰς ριχθῇ
καὶ τόσα ἐπιτόκια καὶ τόκους νὰ δεχθῇ...
ὀρίστε τωρ... λύσσαξε καὶ τὸ πετσί μας γδάρει
καὶ τὸν κασιδιὰ κούρεψε καὶ τὰ μαλλιά του πάρε.
Δὲν πᾶς, μωρὲ, νὰ ξῆς κοιλιὰς καὶ βρούβας νὰ παστρεύης

παρὰ εἰς τ'ἀνεξέλεγκτα ἐξέλεγε γυρεῖς;
Δὲν πᾶς, μωρὲ, καλλίτερα τὴν ἄμμο νὰ σκαλλῇ;
δὲν πᾶς τὸν Γόρδιον Δεσμὸν καλλίτερα νὰ λύσῃ;
δὲν πᾶς μαλλιά θεότρελλης γυναῖκας νὰ ξεμπλέξῃ;
παρὰ μὲ τὰ τεφτέρια μας σοῦ 'κάπνισε νὰ παίξῃ;
'Ὡ ποῦαρ θιν, καὶ μένε Λό, μ' αὐτὰ καὶ σὺ θὰ λυῖς;
μὴτε ν' ἀρχίσῃς θὰ 'μπορῇς, μὰ μὴτε νὰ τελειώσῃς;
κι' ὅσον κι' ἂν τρέψῃς ἔρωτα πρὸς τοὺς Ρωμηοὺς ἀπαι
ἄναρχα κι' ἀτελεύτητα θὰ τ'ἔβρῃς ὡς τὸ ἄπειρον.
'Ἡ ἐκθεσίς σας, δηλαδή τοῦ γιούαρ ἐξοχίσσον,
δὲν θὰ μὰς φέρῃ, μύστερ Λό, εἰς ἄλλον δρόμον ἴσον,
καὶ πάντοτε θὰ λέγωμεν ἀνιέρα κι' ἀνύσια
δι' ἀμπλικ φάουτες, δηλαδή τὰ χρέη τὰ δημόσια.
Μυστηριώδης εἶναι Σφίγξ τὸ κάθε μὰς τεφτέρι
κι' ὅσο κι' ἂν εἴσαι, μύστερ Λό, 'στὰ νοῦμερα ξεφτι
σὰν δύσκολο μοῦ φαίνεται Οιδίπους νὰ φαῖναι;
κι' εἰς ὅλους τοὺς ἐξέλεγκτὰς ρεζίλης θὰ γενῇς.
Φασκέλωσέ τα, φτύσε τα, κι' ἔλα νὰ παίξῃς σὰν
ἐδῶ καρὰβια χάνονται καὶ σὺ ποῦ πᾶς, βαρκακι;
Καλλίτερα τὸ στόμα σου, σὶρ Λόου, νὰ σιγῇ
καὶ γκόντ μπλὲς γιού, ὅπου θὰ 'πῇ θεὸς νὰ σ' ἐλῇ;

(Ἐνῶ τοιαῦτα ὁμιλεῖ ὁ Φασουλῆς ὁ νάνος
ὁ Δεληγιάννης ἔρχεται, Τρικουπῆς, Καραπάνος).

Φ.—Νὰ σὰς συστήσω, μύστερ Λό, τὸν κύριον Τρικουπῆ
ὅπου θὰ μάθῃ τοὺς Ρωμηοὺς νὰ τρῶν ξερὸ χαρὸντι.
Κι' αὐτὸς Μυλλόρδος λέγεται καθὼς καὶ σὺ, σὶρ Λό,
κι' ὑπὲρ αὐτοῦ ὁμίλησε θερμὰ παρακαλῶ.
Συνδυασμοὶ περιφημοὶ, συνδυασμοὶ ποικίλοι,
ὅπου γὰρ τοὺτους γλείφωμε τὰ κόκκαλα σὰν σκύλοι.
Μὲ τοῦτον εἶδε θησαυροὺς ἡ φίλη μας πατρίς...
πέρνει ἐκείνου δὴ δραχμαῖς, πέρνει τοῦ ἄλλου τρεῖς,
κατόπιν δὲ δανεῖζεται πέντε δραχμαῖς μαζὶ
κι' ἀνοίγουν οἱ πολυξέροι τὸ στόμα σὰν γὰζοί,
καὶ τόσοι μαθηματικοὶ καὶ πατριῶται πούροι
φωνάζουν «ποῦ μὰς ἔτυχε κι' αὐτὸ τὸ κελέπουρι»;

Αὐτὸς θαρρεῖς πῶς ὁμιλεῖ μὲ Πνεῦμα τὸ τρισάγιον
καὶ κάθε κυμαίνονμενον τὸ ξεφουρνίζει πάγιον,
μεγάλα δὲ κατὰ θυμὸν καὶ φρένα μερμηρίζει
καὶ συνδυάζει μιὰ χαρὰ κι' ἐνώνει καὶ χωρίζει,
καὶ μὲ σοφούς συνδυασμούς ἐξίσταται καὶ κινεῖται,
ὡς ὅτου μὲ τὸ πάγιον καὶ μὲ τὸ κυμαίνονμενον
καὶ τὸ στομάχι τῶν Ρωμηῶν ἄρχίζει νὰ κυμαίνεται
καὶ παίζει τότε ταμπουρά 'στὸν ἐν πομπῇ ἐρχόμενον.

Ἡ δραστηρία, φλογερὰ καὶ Λορδικὴ τοῦ φύσις
μεταρρυθμίζει διαρκῶς τὰς πρὶν μεταρρυθμίσεις.
Μεταρρυθμίσεις ἀληθῶς μεγάλοι καὶ σοφαί,
ὁ δὲ Βοσσέρ ὁ μορφωτὴς καὶ Γάλλος στρατιώτης,
ποῦ μπόλικο γὰρ τὸν στράτὸ σθεναύρωσε λουφέ,
μὰς ἄφησε μὲ μὀρφωσιν καὶ μὲ στέλεχη πρώτης.
Γύρνα νὰ 'δῇς, παρακαλῶ, σὲ μιὰ καὶ σ' ἄλλη στράτα.
μὴτε γὰρ λειψανὸ στρατὸς, μὰ μὴτε γὰρ παρὰτα.
'Αν ἔρωτήσῃς, μύστερ Λό, κι' ὁ στόλος μας τί κάνει.
πολὺ καλὰ, εὐχαριστῶ... τὰ κάρβουνα δὲν χάνει.
Γιὰ 'δὲς τὴν Μαύρη Μοῖρὰ μας μὲ νέα πυροβόλα,
γὰ κῦττα πῶς πυροβολεῖ καὶ ρίχνει μὲς 'στὰ ὕλα.
Μὲ Μαύραις μοῖραις κατ' αὐτὰς τὸ κράτος ἐθησαύρισε
καὶ γι' ἄσπρη μοῖρα, τζέντλεμαν, τὸ μάτι μας ἐμαύρισε.

Γιὰ 'δὲς τὸν τὸν Μυλλόρδο μας μὲ τὰ 'ψηλὰ φωκόλα,
ἐμπρός του, μὰ τζέντλεμαν, χωρὶς καπέλο στέκω...
μὲ τοῦτον ἀξιοπρεπῶς τινάζομεν τὰ κῶλα
κι' ἂν πέντε, Λόου, τοῦ ζητῆς αὐτὸς σοῦ δίνει δέκα.

Θὰ σὰς συστήσω, μύστερ Λό, καὶ τοῦ Μωρηά τὸν γέρο,
ποῦ τὸνομά του πάντοτε δόξαζω καὶ γεραίρω.
'Ἦλθε 'ψηλός, μακρὺς μακρὺς, μὲ κάτασπραις μπαρμπέταις,
σαλπίζει ἀρειμάνιος πολεμικαῖς τρουμπέταις,
τὸ φῶτε του ὁ πόλεμος, φωτιὰ κι' ἀστροπελέκι,
'Αρκᾶδων λόγοι, σίφουνας, ζυρναῖς καὶ τουμπελέκι,
λιοντάρι ἀνυπότακτο, θηρίο μοναχό,
ποῦ σὰν ἀκούσω νὰ βογγᾷ πολὺ ἀνησυχῶ.
Μὴν τὸν θυμώσῃς, μύστερ Λό, γιατί χωρὶς μαχαίρι
'μπορεῖ νὰ κόψῃ τὸ δεξὶ καὶ τὸ ζερβὶ του χέρι,
κι' ἂν ὅτου τὸν ἐσκότησε πολεμικὴ σκοτοῦρα
νυσταῖς σαρκαστηνῆς μὰς ἐπεβλήθη κούρα.

Γι' αὐτὸν ὁ ρέκτης Βασιλεὺς ἀγρίεψε μιὰ 'μέρα
καὶ τὰ παπούτσια τοῦδωρε μιὰ καθαρή Δευτέρα,
καὶ τὸν Μυλλόρδο ἔφερε νὰ παύσῃ τὴν νυσταῖαν
κι' ἐγὼ 'στὰ φόντα ἔπεσα μὲ πλοῦτος ἀπληστίαν.
Μὰ κι' ἐπὶ Λόρδου ἀρχοντος ἐπληθύναν ἡ λόνδεξ,
καὶ τῶρα ποῦ 'εὐπνήσαμε μὲ γάμους ἀργυροῦς
ἐπαίξαν ὅλων τ'άντερα ὡσὰν κιθάρας κόρδες
καὶ τοὺς παρόντας ὕμνησαν καὶ μέλλοντας καιρούς.

'Ορίστε τώρα, κύριε, τὰ πρέποντα νὰ κρίνῃς...
κτύπα τὸν ἄνδρα τοῦ πυρὸς 'στὸν ἄνδρα τῆς εἰρήνης,
εἰς τὸ καλὴνὰ πρόσθεσε τοῦ Χαριλάου δάνειον
τοῦ στρατηλάτου Θεόδωρ τὸ τόσον ἀρειμάνιον,
τὴν Μαύρη Μοῖρα, τὴν Σταντιά, τὴν ἄσπρη, τὴν γαλαξία,
τὸν προπατόρων τῆς σιᾶς, τὰ κράνη τὰ τσακράζια,
'Ελῆα, Κορόνι, Ράλλη, Πίτ, καὶ τῶν κομμάτων κώμους,
τὰς Γαλλικὰς ἀποστολὰς καὶ τοὺς σιδηροδρόμους,
τὰ λέρ μπαλέρ, τοὺς ρήτορας, τὰ λάχανα, τὰ πράσσα,
τὴν ἄσπιλον Διοκλήσην, τὴν Θέμιδα, τὰ ράσσα,
κουβάδες, ξεσκιλιάματα, μαχαίρα, κουμπούριας,
τὰ θλα τῶν σακαράκηδων καὶ τῆς παλληκασιάς,
ἐμῆσα τέλη κι' ἄμεσα, τὸ φλογερὸ Καμίνι,
τὸν Τσιγκρίδα, τὸν Τσουλῆ, καὶ φυγοδίκων τ'ἀήνη,
Τραπέζιτων καὶ μετῶν κι' ὀρνέων συμμεταίς,
τῆς κλεφτουριάς τῆς ἀρειδέας παρασημοφορίας,
ἀνεδοκατεβάρματα καὶ 'στὸν ἄδρα τοῦμπαι,
θεσπίσματα, συντάγματα, διατάξεις, τρουμπαις,
τὰ μὰλ ν' ἄσπρη, τὰ καλικά, τοὺς Λόρδους τῆς Μυλλαῖδας,
τὰ σέφλ' ἀγκιέ, τὰ ντιστεγκιέ, τοὺς κόμ' ὀφ' ἡ γαλίδες,
γεμάτης κι' ἀδειανῆς κυλίας τὸν πατριωτισμόν,
τοῦ Φασουλῆ τὸν ἀργυροῦν καὶ τὸν ἱπποτισμόν,
τὰ μαρμαρα, τὰ λειψανῆ, τὰ ἱερὰ τεμένη,
τῶν ἀναργύρων ἀργυρῶν πομπεῖς περισσὰς,
καὶ κάτω κάτω τῆς γροφῆς θὰ 'δῇς πῶς ἀπομένει
μιὰ μούντζα γὰρ τοὺς Ἑλλήνας καὶ ἄλλη μιὰ γὰρ σὰς.

Ξέρεις ποιός είναι κι' ο μακρύς, όπου 'μπροστά σου στέκει
και τον 'ψηλό του τον λαιμό 'ψηλώνει σαν λελέκι ;
ο Καραπάνος, μύστερ Λό...μεγάλο τ'ονομά του
και κάθε γνώμη του 'ψηλή καθώς τ'ανάστημά του.
'Εόντα τε κι' εσόμενα προλέγει 'στην πατρίδα,
ἀνεκτιμήτους δε κι' αὐτὸς ἐπρόσφερε θυσίαις,
κι' ἂν κι' εἶναι πολυόμματος με μάτια σὰν γαρίδα
πρώτος ἐκείνος σὰν στραβὸς προεῖπε Τειρεσίας
τὸ πῶς ἡ Ψωρεκώστενα μουφλούζα θὰ γενῇ
χωρὶς ποσῶς μετὰ Χριστὸν προφήτης νὰ φανῇ.
Κάλλας και μάντις ἀψευδής, σοφὸς οἰωνοσκοπός,
καὶ θὰ τοῦ στήση ἄγαλμα εὐγνωμονῶν ὁ τόπος.

'Εγὼ δ' ὥς τώρα ἔλεγα πολὺ συλλογισμένος
τί νὰ σημαίνουν ἄραγε οἱ πρὸ αἰώνων πόθοι,
ὅπου γι' αὐτοὺς ξεσχίζεται καὶ γαυριᾷ τὸ γένος ;
μὰ σήμερα κι' ὁ πρὸ κουτὸς ἐννόησε καὶ νοιώθει
πῶς ἄλλο δὲν ἐσκόπευαν παρλάτες τῶσων χρόνων
παρὰ νὰ καταντήσωμε 'στὸ φαλιμέντο μόνον.

Μὰ σύ, σὶρ Λόου τζέντλεμαν, ὡσὰν δικαιοκρίτης
μὴ παντελῶς μουφλούζηδες τοὺς "Ελληνας κηρύττης,
οὐὶλ γιου γκράντ μὴ φέιδαρ, κάνε μου τὸ χατήρι
μόνο καλὰ νὰ 'πῆς γιὰ 'μᾶς, βρέ Λόου κακομοίρη,
λυπήσου σὺ τοὺς γίγαντας τῆς κοπρισμένης γῆς
καὶ δὸς μας πιστοποιήσιν καλῆς διαγωγῆς,
ἐπαίνεσε τὴν πίστιν μας κι' εἶπέ την θαῦμα σπάνιον,
εἶπε πῶς δὲν φοβούμεθα καταστροφῆς ναυάγια,
μήπως τοὺς καταφέρωμε νὰ δώσουν νέον δάνειον
καὶ παγιώσωμεν κι' αὐτὸ με τᾶλλα μας τὰ πάγια.
Μὴ στέκης κρύος καὶ κουφὸς σὲ τόσα παρακάλια,
ἄκου πῶς οὐρλιάζομε σὰν νηστικὰ τσακάλια,
ἄκου παιᾶνας γύρω σου τῶν Μαραθωνομάχων,
ὅπου μὲ γουργουρίσματα συγχέονται στομάχων,
ἄκου κι' ἐμὲ ποῦ 'χόρταινα με τὰ ραχὰτ-λουκούμια,
ἄκου κι' ἐμὲ ποῦ 'πρόσμενα με τὸ τσουβάλι κέρδη,
ἀλλὰ τὰ φόντα 'ξέπεσαν καὶ μ' ἔκαμαν σὰν μούμια
τοῦ Αἰγυπτίου Χέοπος κι' αὐτοῦ τοῦ Ψευδοσμερόνη.

Μόνον τοῦ Βασιλέως μας τὰ οἰκονομικὰ
εὐρίσκονται, σὶρ τζέντλεμαν, καθ' ὅλα τακτικά,
ὁ δὲ Μεγαλειότατος με μόνην τὴν Δεκέλειαν
ἀμέσως 'Ισοζύγιον σοῦ βγάζει 'στην ἐντέλειαν.
Μόνον ἐκεῖ, σὶρ τζέντλεμαν, δὲν θ' ἀπαντήσης λάθος,
κι' ἂν τοῦτο δὲν τὸν ἐφλεγε τὸ μανιωδὲς πάθος,
νὰ τρέφῃ καὶ νὰ συντηρῇ τοὺς ποιητὰς κι' ἐμένα
θὰ εἶχε μὲς 'στῆς κάσσαις του ὡς τώρα σωριασμένα
τὰ πλούτη τοῦ γνωστοῦ Λυδοῦ καὶ τοῦ Ἀμπτούλ Καλίφη
καὶ τότε θὰ ἐλύοντο πολλῶν Σφιγγῶν οἱ γρίφοι.
Μὰ βλέπεις τοῦ κατήντησέ ἀνίατον τὸ πάθος,
γιατὶ νομίζω ποιητῆς πῶς εἶναι κατὰ βάθος,
καὶ μᾶς ταίζει ζάχαρες, μαντζούνια, κουκουναρία,
καὶ θέλει σώνει καὶ καλὰ νὰ γίνωμε μανάρια.

'Επάνω 'στὰ κατὰστιχα φαρδὺς πλατὺς τεντώσου
κι' ἂν γιὰ τὸ καλῶς ὥρισε σοῦ 'κλέψαν τὸ παλτό σου
μὴ λωποδύτας τοὺς Ρωμηοὺς καὶ κλέπττας ὀνομάσης
καὶ μὴ πικρίαν δι' αὐτὸ καθόλου δοκιμάσης.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
'στην Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
με ξενοδοχεῖο Σῦδη, — δηρὸ 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,

Συνήθεια βλέπεις παλαιὰ ἐπικρατεῖ 'στὸν τόπον
νὰ εἴμεθα φιλόξενοι καθ' ἕνα κι' ἄλλον τρόπον
πρὸς ὅσους ἔρχονται νὰ φῶν τῶν Ἀθηνῶν ἄερα,
καὶ πρὸς ἐκείνους μάλιστα, ποῦ στέλλοντ' ἐδῶ πέρα
νὰ ἐξελέγξουν σοβαρῶς τὸ Δοῦναι καὶ Λαβεῖν
χωρὶς μικρὰν ὠφέλειαν, χωρὶς ἀνταμειβῆν.
Συνήθεια βλέπεις παλαιὰ καὶ μὴ θυμώσης, κοῦκο,
ἂν σοῦ σουφρώσουν ἔξαφνα γελέκο καὶ σουρτούκο,
καὶ μέσ' ἀπὸ τὰ πάνσαπτα τοῦ Παρθενῶνος ἐδῶ
ξεκουμπισθῆς διὰ νυκτὸς ξεβράκωτος σὰν Λαϊδῶ.

'Ιδὲ τὴν πᾶστρα τῶν ὁδῶν καὶ τῶν πεζοδρομίων
καὶ μὴ καθόλου προχωρῆς 'στὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον,
γιατὶ 'ψηλὰ 'στην πόρτα του θὰ 'δῇς, μωρὲ γαλάντη,
ὅσα με φρίκην 'διάβασα 'στην Κόλασιν τοῦ Δάντη :
'ὅσοι ἐδῶ εἰσέρχεσθε νὰ πληρωθῇτ' ἐγκαίρως
ὄνι σπεράντζα πληρωμῆς λασσάτε κατὰ μέρος.»

Σὲ ἱκετεύω ἐνδακρὺς νὰ πῆς γιὰ 'μᾶς καλὸ
καὶ μὴ δειχθῆς σκληρόκαρδος, συφοριασμένε Λό,
ἄλλοιῶς δὲν εἶσ' ἐξελεγκτής, ἀλλ' εἶσαι τσαπατσούλης,
καὶ μόνκει καὶ κόκνει καὶ σίλι, γκούζ, καὶ φούλις,
ἤγουν κουτάβι καὶ μαϊμού καὶ μπουφός καὶ σκαρτάς
κι' ἀνάξιος νὰ σκονισθῆς με χῶμα τῆς Ἑλλάδος.

'Αλλ' ὅμως εἶμαι κι' ἐμπεσιλ καὶ ἴντιος ἐγὼ,
ἤγουν τετράποδον καὶ βλάξ, ὅπου πολυλογῶ,
καὶ νὰ παρλάρω ἀθόρμαι μαζί σου τόση ὥρα
καὶ δὲν σ' ἀργάζω τὸ πετσί με μιὰ καλὴ σπαλιόρα.
'Απὸ 'μπροστά μας, μύστερ Λό, αὐτοστιγμὴ γκερεμισῶ
πρὶν στιγματίσω με καρμιά βελόνα τὸ κορμί σου.
'Ακόμη δὲν γκερεμίζεσαι, ἀκόμη μᾶς ψαρεύεις,
καὶ τόκους κι' ἐπιτόκια 'στ' ἀλήθεια μᾶς γυρεύεις ;
Νὰ μὴ με λένε Φασουλῇ καὶ πρώτο παπαρόελα
ἂν δὲν γενῆς παρόμοιος τοῦ κεντητοῦ Τζαβέλα.

(Ὁ Φασουλῆς τοῦ ρίχνεται με μυτερὸ βελόνι
καὶ τὸν Ἐγγλέζο τζέντλεμαν τσιτσιδὶ τὸν γυμνώνει,
καὶ δέρμα στιγματίζεται ἀθρὸ καὶ ντιλικάτο
κι' ὁ τύραννος ἀλύπητα με πείσμα αἰμοδόρον
γεμίζει τὸ κορμὶ τοῦ Λό ἀπάνω ἕως κάτω
ἀπὸ κανόνια μέλλοντα σχημάτων διαφόρων.)

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἐκεῖνο τὸ κατὰστημα Βασίλη τοῦ Κασδόνη,
ὅπου 'στὸ σπῆτι 'βρίσκεται τοῦ Λαμπρὸ ἀποκάτω,
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν τὰ μάτια μας θαμβώνει
καὶ με στολίδι χίλια ὁφ' πεγγοδόκει γεμάτο.
Θαῦμα ἰδέσθαι ἀληθῶς !... τί μαγαζὶ ποῦ εἶναι !..
μικρὸ Παρίσι φαίνονται με τοῦτο αἱ Ἀθῆναι,
κι' ἂν γελασθῆς καμμιὰ φορὰ ἀπ' ἐξω καὶ περάσης
ἀμέσως μέσα θὰ 'βρεθῇς καὶ κατὰ θ' ἀγοράσης,
κι' ἂν εἶσαι ἀφιλόκαλος καὶ πρώτος κασσιδιάρης
τότε θὰ φύγῃς μοναχὰ καὶ πρᾶγμα δὲν θὰ πάρῃς.
Λοιπὸν μὴ χάνετε καιρόν, γιὰτ' εἶναι κρίμα κι' ἄδικο
ἀπ' ἐξω νὰ κυττάζετε αὐτὸ τὸ Καπελλαδόικο.

με Χημεῖον με μιὰ μάνδρα — με μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμή.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Προαστείου κοριοῦτος πολὺς.